

NEJMENŠÍ

SLŮNĚ

Maciej
Szymanowicz

NA SVĚTĚ

ANATOMIE
obojživelníka

FRAGMENT

Nejmenší slunce na světě

Vyšlo také v tištěné verzi

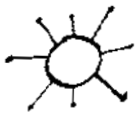
Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Maciej Szymanowicz
Nejmenší slunce na světě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Kajetánovi
a Martě

- Maciej

1. ČÁST

Kapitola

kde poznáváme mámu slonici a tátu
slona. Nejdůležitější je ale to,
že se v ní objevuje **SLONÍK**

Když Sloník přišel na svět, byl poslední zimní den. Sníh padal tak nějak stydlivě, jako by byl unavený, jako by se už už chtěl schoulit hluboko do mraku a počkat tam na příští mráz.

Jistě víte, že pro slony je zima poměrně vzácným úkazem. V jejich domovině, v Africe¹, zima totiž vůbec neexistuje. Nikdy tam nepadá sníh a je tam stále teplo. Naše slůně však přišlo na svět daleko od své vlasti, na místě, kde mráz zalézá za chobot přinejmenším několikrát do roka. Narodilo se v zoo v centru města.

Jelikož sloni nemají rádi chlad, trávila sloní rodinka celou zimu ve vytápěném pavilonu. Za dlouhých pochmurných večerů si táta slon četl ve sloních velenovinách a sledoval sloní zprávy. Velká máma slonice zase četla dlouhatánské sloní romány, dívala se na sloní seriály a občas pletla sloní veleponožky a sloní velečepice. Ty všechny pak putovaly rovnou do obrovské sloní skříně, protože – jen tak mezi námi – sloni se zimy bojí tak moc, že už při

1 Jestlipak víte, že ne všichni sloni pocházejí z Afriky? Někteří pocházejí z Indie – proto se jim říká sloni indiští. Naše sloní rodinka je ale z Afriky.

pouhopouhém pomyšlení na to, že by měli vyjít ven, jim po jejich mohutných sloních zádech běhá mráz!

Vraťme se ale k našemu Sloníkovi, který ještě ani zdaleka nebyl veliký. Vlastně byl hróóózně malinký, jelikož i sloni, když jsou ještě malí, jsou... prostě docela malí.

Sloník otevřel levé oko a spatřil velkou mámu, která se nad ním s úsměvem skláněla a chobotem ho něžně hladila po hlavičce. Otevřel pravé oko a spatřil velkého tátu, který přešlapoval z nohy na nohu, a zdálo se, že je v rozpacích. Na drobečkovy rty se vloudil úsměv, jenže v očích měl trochu strach a chobotem kreslil ve vzduchu podivné tvary.

„Sloník! To je náš drahoušek malý Sloník!“ zvolala máma.

„Vítám tě na světě, synku,“ pronesl táta poněkud škrobeně, což Sloníka pobavilo. Usmál se na rodiče tak zešíroka, až koutky své sloní tlamičky málem zavadil o vlastní uši.

Táta slon v tu ránu přestal vypadat rozpačitě a usmál se ještě víc než jeho nově narozený synek. Máma slonice radostí téměř nadskočila!

Pak táta slon obejmul Sloníka svým silným chobotem a začal ho lehoulince kolébat. Sloníkovi se to opravdu zalíbilo. Svět, na který sotva před chvílí přišel, pro něj byl úplně nový a plný překvapení. V tu chvíli ale cítil, že zrovna nemá náladu ho objevovat, zato by si s chutí zdřímnu. Jestlipak jste si všimli, že většina malých tvorečků si ráda s chutí zdřímne? Copak za tím asi vězí?

A tak slůně zavřelo oči, zaposlouchalo se do zvláštní, tiché melodie a pomalu usnulo.

Ta divná melodie nebyl šum ani šramot – byla to ozvěna padajícího sněhu. Posledního sněhu v tom roce. Slyšeli jste už někdy padat sníh? Musíte se zaposlouchat opravdu, opravdu pozorně. Vypnout rádio i televizi a poslouchat a poslouchat... Při takovém zvuku se krásně usíná, což právě zjistil i náš Sloník.

Kapitola 2

kde se Sloník dovídá,
že Afrika je úžasná. A taky
NARAZÍME NA PANMOURKA

„Mámo! Táto! Měl jsem překrásný sen!“ zvolal Sloník, sotva se probudil.

Ranní sluníčko proudilo okny dovnitř a oslňovalo jeho stále ještě ospalé oči. Slůně si zakrylo obličej nohou a přimhouřilo víčka, přesto se ale pořád snažilo hledět do světlé koule.

„Panečku! Právě o tom žlutém kolečku se mi zdálo! Akorát bylo mnohem větší a... a... pálilo! Hrozitánsky pálilo! Co je to zač, mami?“

„To je slunce,“ odpověděla máma. „V Africe, odkud pocházíme, je ale mnohem větší a teplejší.“

Sloník se zamyslel. Nemotorně se vyškrábal z postele a přistoupil k oknu. Pak si začal zvědavě prohlížet okolí. Všechno pro něj bylo tak nové!

„Dívej, o tomhle se mi taky zdálo! Akorát to vypadalo jinak, bylo to o chloupek větší a nějaké takové... šťastnější!“ řekl a ukázal na strom, který opravdu působil smutně, jelikož mu ještě nestačily vyrašit lístky.

„To je strom,“ vysvětlila mu máma. „V Africe jsou však stromy úplně jiné, to se rozumí. Rostou tam palmy a baobaby, listí mají celý rok a jsou stokrát větší. Celkově je tam

všecko příjemně sloní a teplé. Ach, Afrika... Afrika je úžasná!“ pronesla a zasníla se.

Sloníkovi v tu chvíli připadalo, že maminka je teď stejně smutná jako ten strom za oknem. Proto se k ní rozběhl a vši silou ji obejmul. Ještě nemohl rozumět tomu, proč tak posmutněla. Vždyť svět se mu zdál tak zajímavý! Zoo i ta Afrika, o které se dozvěděl a kterou znal pouze ze snu, dokonce i ten strom, který se jistojistě už brzy usměje.

„Proč jsi smutná, maminko?“ zeptal se.

Máma pohlédla do jeho velikých očí a řekla: „Tobě se zdálo o Africe, chlapečku. Všem slonům se jednou za čas zdá o Africe.“

„A kde vůbec tahle Afrika je?“ chtělo vědět slůně. „Pojedme tam! Musí tam být opravdu nádherně! Pojedme do Afriky! Všichni! Já, ty i táta!“

Máma slonice nic neříkala, pouze se odvrátila, zamíchala něco v hrnci a tak, aby to nikdo neviděl, si utřela slzu.

Ve stejnou chvíli v tmavém koutě pod radiátorem cosi zavrňelo, zachichotalo se a ospale se protáhlo. Sloník se nejdřív polekal, ale zvědavost se ukázala být silnější. Přiblížil se k místu, ze kterého vycházel smích.

„Kdopak jsi?“ zeptal se a snažil se znít nebojácně.

Zpod radiátoru se vynořil malý hnědý tvor, vyhrátý a chlupaťoučký. Pomalu vstal, přistoupil ke Sloníkovi a zdvořile, i když trochu zdrženlivě, se uklonil.

„Já jsem kocour Panmourek. Rád tě poznávám,“ řekl a huňatou tlapkou potřásl Sloníkovi chobotem.

„Já jsem Sloník. Taky tě rád poznávám. Proč ses smál, Panmourku?“

„Když to je pořád samá Afrika, Afrika...“ odpověděl kocour záhadně. Prošel kolem Sloníka a zastavil se u okna. „Musím se podívat, jestli už opravdu přišlo jaro. Omluvte mě, prosím.“

„Počkej!“ vykřikl Sloník.

„Anóóó?“

„O tobě... jak bych to... o tobě se mi taky zdálo.“

„Opravdicky?“ podivil se Panmourek.

„Opravdicky. Akorát jsi byl takový nějaký větší, měl jsi světlé chlupy a taky bujnou kštici a...“

Kocoura se to nejspíš dotklo, jelikož se zamračil a odvrátil hlavu.

„To byl lev. Zdálo se ti o lvu, Sloníku,“ prohlásil a... hop, vyskočil oknem hledat jaro.

Kapitola 3.

Kde chtějí Sloník a Panmourk
hledat jaro, ale nedaří se jim

Jaro, pomyslel si Sloník. To zní zajímavě. A bez dalšího rozmýšlení vyrazil za Panmmourkem. Bohužel nebylo snadné udržet s ním krok.

Kocour několika hbitými skoky překonal celý sloní výběh, zastavil před plotem, proklouzl mezi mřížemi a ocitl se na druhé straně.

Sloník běžel poněkud neohrabaně, kočičí eleganci se to nepodobalo ani zdaleka. Když se konečně dostal k plotu, zjistil, že mříže jsou příliš blízko u sebe, takže se mezi nimi nejspíš neprotáhne. Rozhodl se však, že se nevzdá. Zavřel oči, rozběhl se, skočil a... Jejda! Uvázl mezi mřížemi! Začal se kroutit a svíjet, zkoušel se zapřít ušima, ale nepomáhalo to.

„Panmourku, počkej na mě!“ volal se slzami na krajíčku.

Jenže kocour už mizel v dálce. Jeho mourovaté tělo se stále uslzenějším očím našeho slůněte vzdalovalo víc a víc.

Nakonec se drobek rozplakal úplně a v tu chvíli se objevil táta slon. Trochu se na svého neposlušného syna zlobil, ale hned ho z mříží vyprostil a láskyplně ho objal chobotem. Je to přece jeho první den, pomyslel si, a mně je tak hrozitánsky líto, když se mu děje něco špatného...

„Už neplakej,“ řekl. „Za chvíli je snídaně. Maminka připravuje výborné lívance s nakládanou trávou a banánovou marmeládou. Mňam, mňam, už se mi sbíhají sliny!“ olízl se, samou slastí zakoulel očima a vyrazil do sloní kuchyně, protože ze všeho nejraději pojídal lívanečky rovnou z pánve.

Odbila devátá a zoo se otevřela pro veřejnost. Na cestíčkách se objevily děti. Pozorovaly zvířata a sem tam na ně dělaly vtipné obličejy. Občas jim házely i bonbóny, přestože je to zakázané, jelikož zvířata v zoo se krmit nesmí. Určitě si říkáte, že to je hloupý zákaz, protože děti i zvířátka se po bonbónech můžou utlouct. Jestlipak ale víte, že z bonbonů i jiných sladkostí zvířata často bolí břicho? Krmit je tedy není ani zdaleka dobrý nápad. Zvlášť když máma slonice právě usmažila výborné lívance – a jak je známo, jíst sladké před snídání je opravdu vážný prohřešek!

Jakmile Sloník zahlédl děti, přistoupil k mřížím. Natáhl k nim chobot, ale nedosáhl na ně, takže se s nimi nemohl přivítat.

Děti jedno přes druhé volaly:

„Ten je roztomilej!“

„Krásnej!“

„Ťuťu ňuňu!“

„Mami, kup mi taky takovýho!“

„Můžu si ho vyfotit?“

„To je nejúžasnější zvířátko v celé zoo!“

Za každou cenu si Sloníka chtěly pohladit, ale byl příliš daleko a cítil se čím dál smutněji. Ptáte se proč? Inu,

protože raději by byl s dětmi tam, na druhé straně plotu. Aby si s nimi pohrál, chobotem nasával vodu z fontány a stříkal ji do vzduchu, rovnou ke slunci. Děti by pak se smíchem před tou sloní sprchou utíkaly.

Z domu k němu dolehlo maminčino volání. Lívance byly hotové.

Kapitola 4.

kde jsou móóóc dobré lívance, jenže Sloník
je nechce jíst a Rozhodne se stát
Nejmenším Slonem Na Světě

Lívance voněly úžasně. Táta slon hltal jeden za druhým, a kdybyste pečlivě počítali, zjistili byste, že jich snědl sto dvacet devět. Není divu – byl přece obrovský!

Zato jeho syn seděl nad talířem celý nabručený.

„Pročpak nejíš? Vystydne ti to,“ řekla máma slonice. „Musíš hodně jíst, abys nabral sílu a vyrostl. Chceš být přece tak velký jako tatínek.“

„Nebo ještě větší!“ dodal s úsměvem táta slon, zatímco si ubrouskem utíral své velké bílé kly. Už se najedl dosyta a nyní popíjel voňavou kávu ze svého oblíbeného vědra.

„Já nechci být veliký!“ oznámil Sloník a odstrčil talíř.

Na ta slova maminka upustila porcelánovou cukřenku a tatínkovi zaskočila káva.

„Proč?! Slon musí být velký!“

„Nemusí. Já budu malý slon. Nechci růst. Chci... chci se zmenšovat!“

„Co prosím?! Proč?!“ ptali se znepokojení rodiče.

„Protože prostě chci!“ odsekl Sloník.

„Uděláme takovou dohodu: teď si půjdeš ven trošku zaskotačit a pak se vrátíš a sníš si lívanečky,“ snažila se ho přesvědčit máma slonice.

